

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a členov senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a JUDr. Ivana Machyniaka, v právnej veci žalobcu **J. B.**, bývajúceho v P., proti žalovanému **P. B.**, bývajúcemu v N.N., zastúpenému JUDr. Ondrejom Lučivjanským, advokátom so sídlom v Košiciach, Floriánska 19, **o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam**, vedenej na Okresnom súde Košice-okolie pod sp.zn. 11 C 220/1998 o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 26. júla 2012, sp.zn. 2 Co 80/208, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a**.

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice-okolie rozsudkom zo 14. decembra 2007 č.k. 11 C 220/1998-226 zrušil podielové spoluvlastníctvo účastníkov k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. X. kat.úz. N., parc.č. 312/1-orná pôda o výmere 4162 m², parc. č. 312/2 zastavaná plocha o výmere 119 m², parc. č. 313 záhrada o výmere 1350 m², parc. č. 314 zastavaná plocha o výmere 1118 m² a k rodinnému domu č. 200 nachádzajúcemu sa na parc. č. 314 a vyporiadal ho tak, že žalobcovi prikázal do výlučného vlastníctva parc. č. 314/2 zastavaná plocha dom, dvor o výmere 559 m², parc. č. 313/2 záhradu o výmere 675 m² a parc. č. 312/3

orná pôda o výmere 2141 m². Žalovanému prikázal do výlučného vlastníctva parc. č. 312/1 orná pôda o výmere 2021 m², parc. č. 313/1 záhrada o výmere 675 m², parc. č. 312/2 zastavaná plocha o výmere 119 m² a parc. č. 314/1 zastavaná plocha, dom, dvor o výmere 559 m² a dom č. 200 na parc. č. 314/1, tak ako je zakreslené na geometrickom pláne č. 14396238-191/95 z 12. decembra 1996, ktorý bol neoddeliteľnou súčasťou rozsudku. Žalovanému uložil povinnosť vyplatiť žalobcovi ako náhradu sumu 2963,15 € (89.268,-Sk) do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť trovy štátu v sume 197,47 € (5.949,-Sk) do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a takisto žalovanému uložil povinnosť nahradiť trovy štátu v sume 97,89 € (2.949,Sk) na účet Okresného súdu Košice-okolie do 3 dní po právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že účastníci nemajú právo na ich náhradu. Opravným uznesením č.k. 11 C/220/1998-233 z 15. januára 2008 opravil výrok rozsudku, ktorým uložil žalovanému povinnosť vyplatiť žalobcovi náhradu na vyrovnanie podielov, keďže správne mala byť vyčíslená sumou 6.894,83 € (207.713,50 Sk). Uvedeným opravným uznesením opravil chybu v počítaní pri výpočte náhrady za podiel na rodinnom dome, studni a maštale. Pri rozhodovaní vychádzal zo zistenia, že účastníci sú podielovými spoluvlastníkmi v pomere každý $\frac{1}{2}$ -ice k celku, nehnuteľností zapísaných na LV č. X., parc.č. 312/1, parc. č. 312/2, parc. č. 313, parc. č. 314 a domu súp. č. 200, postaveného na parc.č. 314. Na základe vykonaného dokazovania, vychádzajúc z § 141 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka, mal za preukázané, že účastníci konania sa nedohodli na zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, preto žalobe na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva vyhovel a podielové spoluvlastníctvo účastníkov vyporiadal tak, že nehnuteľnosti reálne rozdelil prvou alternatívou navrhnutou znalcom v znaleckom posudku z 9. augusta 1999 (pozdĺžne). Tento spôsob rozdelenia považoval za najspravodlivejší a najvhodnejší, pretože obaja podieloví spoluvlastníci mali rovnaké podiely a získajú nehnuteľnosti rovnakej kvality, každý z nich bude vlastniť nehnuteľnosti aj na rovine, aj so stúpaním. Súd zároveň bral do úvahy skutočnosť, že žalovaný má na parc. č. 312/2 postavený rodinný dom, ktorého je výlučným vlastníkom, preto prikázal do výlučného vlastníctva žalovaného parc. č. 312/1, parc. č. 313/1, parc. č. 312/2, parc. č. 314/1 a dom č. 200 na parc. č. 314/1, spolu vo výmere 3374 m² a žalobcovi parc. č. 314/2, 313/2 a 313/3, spolu vo výmere 3375 m². Hodnotu nehnuteľnosti (domu)určoval na základe znaleckého dokazovania pri zohľadnení, že dom súp. č. 200 bol postavený v roku 1937, ktorú skutočnosť mal preukázanú potvrdením Obecného úradu v N.. Zaviazal preto žalovaného vyplatiť žalobcovi náhradu za podiel v rodinnom dome č. 200, ktorý prikázal v celosti do jeho

vlastníctva v sume 6.245,29 €(188.145,50 Sk), náhradu za podiel v sume 114,25 € (3.442,-Sk) a náhradu za podiel maštale v sume 535,29 € (16.126,-Sk), čo spolu predstavuje čiastku 6.894,83 € (207.713,50 Sk).

Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 26. júla 2012 sp.zn. 2 Co 80/2008 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením č.k. 11 C/220/1998-233 z 15. januára 2008, okrem výroku o trovách štátu, tak, že zrušil podielové spoluvlastníctvo účastníkov k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. X. kat. úz. N. parc.č. 312/1 – orná pôda o výmere 3388 m², parc.č. 312/2 – zastavané plochy a nádvoría o výmere 119 m², parc.č. 312/5 – orná pôda o výmere 774 m², parc. č. 313 – záhrady o výmere 1350 m², parc.č. 314 – zastavané plochy a nádvoría o výmere 1118 m² a rodinnému domu súp. č. 200 postavenému na parc. č. 314 tak, že do výlučného vlastníctva žalobcu prikázal novovytvorenú parc. č. 312/7 – orná pôda o výmere 2141 m², parc. č. 313/4 – záhrada o výmere 675 m², parc. č. 314/4 – zastavaná plocha o výmere 559 m² a do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal novovytvorenú parc. č. 312/1 – orná pôda o výmere 1419 m², parc. č. 312/2 – zastavaná plocha o výmere 119 m², parc. č. 312/5 orná pôda o výmere 602 m², parc. č. 313/1 – záhrada o výmere 675 m², parc. č. 314/1 zastavaná plocha o výmere 559 m² a rodinný dom súp.č. 200 postavený na parc.č. 314/1 ako sú zakreslené na geometrickom pláne č. 3/2012 vyhotovenom 28. januára 2012 J. G., autorizačne overeného 30. januára 2012 Ing. A. M., CSc., ktorý tvorí prílohu č. 3 doplnku č. 1 k znaleckému posudku č. 9/2010 vedeného pod č. 3/2012 vyhotoveného znalcom J. G., ktorý je neoddeliteľnou súčasťou rozsudku. Zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi na vyrovnanie podielov 2.250 € v lehote 90 dní od právoplatnosti rozsudku. Náhradu trov celého konania účastníkom nepriznal. Zrušil rozsudok vo výroku o trovách štátu a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolací súd doplnil dokazovanie zadovážením stanoviska Obce N. o prípadnej existencii územného plánu, podľa ktorého by malo dôjsť k výstavbe cesty, ktorej trasa je plánovaná naprieč parc.č. 312/1 a 313/3, z ktorého vyplynulo, že obec nemá schválený územný plán; zadovážením znaleckého posudku zakreslením možného priečného delenia nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom vyporiadania podielového spoluvlastníctva medzi účastníkmi podaného znalcom J. G. pod č. 9/2010, doplnku č. 1 k znaleckému posudku č. 9/2010, v ktorom bol vyhotovený geometrický plán na pozdĺžne delenie predmetných nehnuteľností v troch alternatívach pri zohľadnení novovytvorenej parc.č. 312/5, ktorá bola v katastri nehnuteľnosti zakreslená po rozhodnutí súdom prvého stupňa. Išlo o totožné rozdelenie ako bolo znázornené v znaleckom posudku – geometrickom pláne č. 14396238-

191/95 z 12. decembra 1996 (podľa ktorého rozhodoval súd prvého stupňa) pri zohľadnení vyššie uvádzanej zmeny (vytvorenie a zakreslenie do katastra nehnuteľnosti parc.č. 312/5). Zároveň si vyžiadal stanovisko Obce N., či nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom vyporiadania podielového spoluvlastníctva, sú ohrozené zosuvom pôdy a z tohto oznámenia vyplynulo, že parc. č. 313 a 314 kat.úz. N. sa nachádzajú v rajóne deluviálnych sedimentov, nie sú v tzv. akútnom pásme zosuvu, avšak pri výstavbe alebo predaji u každej parcely je požadovaný geologický odborný posudok, ktorý je smerodajný pri určení, či uvedené parcely sú alebo nie sú ohrozené zosuvom pôdy. Odvolací súd ďalej uviedol, že z dokazovania vykonaného pred súdom prvého stupňa, aj pred odvolacím súdom vyplynulo, že pozemky v podielovom spoluvlastníctve účastníkov sú reálne deliteľné, prístup na pozemky je možný z dvoch protíahlých strán, parc.č. 314 a parc.č. 313 sú svahovitým terénom a nachádzajú sa v blízkosti zosuvu, ktorý nastal v Obci N. po vyhlásení rozsudku súdu prvého stupňa, t.j. v čase vykonávania dokazovania počas odvolacieho konania. Rodinný dom súp.č. 200, ktorý je takisto v podielovom spoluvlastníctve účastníkov a je postavený na parcele č. 314 nie je reálne deliteľný. Časť nehnuteľností, ktoré boli predmetom vyporiadania podielového spoluvlastníctva (parc.č. 313 a parc.č. 314) sa nachádza v geologicky problémovej lokalite. Pretože sa nachádzajú v rajóne deluviálnych sedimentov a aj keď nie sú v tzv. akútnom pásme zosuvu, odvolací súd mal za to, že existuje možnosť zosuvu pôdy aj na týchto parcelách, preto neprichádzala do úvahy reálna deľba predmetných nehnuteľností priečne. V takom prípade by totiž pozemky, nachádzajúce sa v tejto problematickej lokalite boli prikázané do výlučného vlastníctva iba jednému z účastníkov, teda jednému z podielových spoluvlastníkov. Keďže, ako to vyplýva z § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pri rozhodovaní o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva súd je povinný prihliadať na účelné využitie veci, odvolací súd mal za to, že jediným možným spôsobom delenia pozemkov patriacich do podielového spoluvlastníctva účastníkov za danej situácie bola reálna deľba pozdĺžne. Odvolací súd sa priklonil k prvej alternatíve doplnku znaleckého posudku znalca J. G., ktorá je zobrazená v prílohe č. 3 a zakresľuje súčasný užívací stav a z hľadiska účelného využitia oboch polovic nehnuteľnosti je najvyváženejšia, pri takomto delení sú obe časti porovnateľné aj z hľadiska šírky vstupov na pozemky (sú približne rovnaké s minimálnym rozdielom). Odvolací súd ďalej doplnil dokazovanie zadovážením stanovísk realitných kancelárií o cene nehnuteľnosti – rodinného domu súp. č. 200. Vzhľadom na odstup času od rozhodnutia súdu prvého stupňa, resp. od vykonania znaleckého dokazovania za účelom zistenia ceny rodinného domu, ktorý bol predmetom konania, keďže žalovaný žiadal vyhotovenie nového znaleckého posudku

na určenie ceny rodinného domu, odvolací súd, v záujme hospodárnosti konania nenariadil nové znalecké dokazovanie, ale zisťoval jeho hodnotu prostredníctvom realitných kancelárií. Z oznámenia realitnej kancelárie VRK REÁL PLUS s.r.o. vyplynulo, že nehnuteľnosť, resp. dom, pokiaľ sa nachádza v lokalite, ktorá si vyžaduje geologický odborný posudok a dom je v zlom stave, bolo by potrebné ho zbúrať, náklady na zbúranie domu a odvoz odpadu by presiahli hodnotu samotného pozemku, podľa ich názoru takáto nehnuteľnosť je veľmi ťažko predajná, resp. nepredajná, nakoľko na trhu o takéto nehnuteľnosti nie je záujem. Z oznámenia realitnej kancelárie AEM REALITY s.r.o. vyplynulo, že súdom popísaná nehnuteľnosť je pred koncom predpokladanej životnosti, je umiestnená v blízkosti lokality s aktívnym zosuvným pásmom, jej rekonštrukcia, prípadne jej rozšírenie si vyžadujú geologické posúdenie pozemku, na ktorom sa nachádza. Všetky tieto uvedené príčiny negatívne ovplyvňujú trhovú cenu predmetnej nehnuteľnosti, nehnuteľnosti nachádzajúce sa v geologických problémových lokalitách, prípadne v ich blízkosti sú v súčasnosti veľmi ťažko predajné, cena podobných nehnuteľností, čo sa týka dispozičného riešenia použitých materiálov, užívania, veku a v neposlednom rade situovaných v problematickej lokalite sa pohybuje od 3.000 do 4.500 €. Vzhľadom na to, že rodinný dom súp. č. 200 sa nachádza na tej časti pozemku, ktorá bola prikázaná do výlučného vlastníctva žalovaného, odvolací súd (keďže nie je reálne deliteľný) ho prikázal do výlučného vlastníctva žalovaného. Pri určovaní hodnoty predmetných nehnuteľností odvolací súd vychádzal z § 136 O.s.p.. Prihliadol na výsledok znaleckého dokazovania v súvislosti so zisťovaním ceny predmetnej nehnuteľnosti pred súdom prvého stupňa a oznámenia realitných kancelárií. Určil hodnotu tejto nehnuteľnosti sumou 4.500 € majúca za to, že táto cena odzrkadľuje nepriaznivú lokalitu, ktorej sa rodinný dom nachádza, takisto odzrkadľuje zníženie hodnoty predmetnej nehnuteľnosti oproti pôvodnému zisteniu znaleckým dokazovaním z dôvodu jej neužívania, s prihliadnutím aj na skutočnosť, že bola postavená v rokoch 1920 až 1922. Dospel k záveru, že i keď predmetná nehnuteľnosť je ťažko predajná, resp. nepredajná, táto skutočnosť neznamená, že nehnuteľnosť nemá hodnotu, avšak jej cena je podstatne nižšia, než bola určená znaleckým posudkom v roku 2007. Keďže do výlučného vlastníctva žalobcu boli prikázané pozemky v celkovej výmere 3375 m² a do výlučného vlastníctva žalovaného pozemky v celkovej výmere 3374 m² a výška spoluvlastníckych podielov žalobcu a žalovaného bola v rozsahu 1/2-ice k celku, odvolací súd mal za to, že takáto deľba zohľadňuje ich reálny podiel, preto žiadny z účastníkov nemá povinnosť druhému nahrádzať na vyrovnanie podielov žiadnu finančnú čiastku. Náhrada na vyrovnanie podielov prichádzala do úvahy iba v časti týkajúcej zrušenia a vypořádania podielového spoluvlastníctva

k rodinnému domu súp. č. 200, postaveného na parc. č. 314. Pri zohľadnení výšky spoluvlastníckych podielov v rozsahu 1/2-ice každého z účastníkov, odvolací súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu za jeho podiel k predmetnej nehnuteľnosti vo výške 2.250 €, t.j. polovicu z hodnoty nehnuteľnosti určenej čiastkou 4.500 €. O trovách konania účastníkov rozhodol podľa § 150 ods. 1 O. s.p. a výrok o trovách štátu zrušil podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s.p. a v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, ktorý namietal spôsob vypořádania spoluvlastníctva z hľadiska rozdelenia predmetných nehnuteľností reálnou deľbou, závery znaleckého posudku, geometrický plán zo dňa 12. decembra 1996. Uviedol, že nie je pravdivé, že sám využíva rodinný dom č. 200, nakoľko ho neužíva od 15. augusta 2004, kedy sa mu žalobca vyhrážal, takisto namietal určenú hodnotu tohto domu, vo vzťahu k cene, ktorú by mal zaplatiť titulom finančného vyrovnanja. Nesúhlasil so stanoviskom obce k územnému plánu. Záverom namietal výšku súdnych poplatkov a poukázal na svoju sociálnu situáciu.

Žalobca sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému je dovolanie prípustné.

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti rozsudku. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

Najvyšší súd Slovenskej republiky bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba zamietnuť.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou,

ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

So zreteľom na ustanovenie § 242 O.s.p. dovolací súd najskôr skúmal, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. V zmysle tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. V dovolacom konaní existencia takejto vady nevyšla najavo a ani z obsahu podaného dovolania nebolo možné vyvodiť, že dovolateľ niektorú z hore uvedených väd konania namieta.

Z obsahu podaného dovolanie je zrejmé, že dovolateľ tvrdí, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právny posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právny posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Úlohou dovolacieho súdu v prípade dovolania, odôvodneného nesprávnym právny posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), je posúdiť, či odvolací súd na zistený skutkový stav použil správny predpis a či ho aj správne interpretoval.

Ak nedôjde k dohode, zruší spoluvlastníctvo a vykoná vyporiadanie na návrh niektorého spoluvlastníka súd. Prihliadne pritom na veľkosť podielov a na účelné využitie veci. Ak nie je rozdelenie veci dobre možné, prikáže súd vec za primeranú náhradu jednému alebo viacerým spoluvlastníkom; prihliadne pritom na to, aby sa vec mohla účelne využiť a na násilné správanie podielového spoluvlastníka voči ostatným spoluvlastníkom. (§ 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Z povahy podielového spoluvlastníctva ako spoločenstva vlastníckych práv založeného na zásade dobrovoľnosti vyplýva, že ak nedôjde k dohode, ktorýkoľvek spoluvlastník môže kedykoľvek požiadať súd o zrušenie spoluvlastníctva a jeho vyporiadanie. Toto právo vyplýva zo zásady, že nikto nemôže byť spravodlivo nútený k tomu, aby zotrval v spoluvlastníckom vzťahu, ak mu to z akýchkoľvek dôvodov nevyhovuje. Ak nie je rozdelenie veci dobre možné, súd použije ďalší spôsob zrušenia a vyporiadania spoluvlastníctva, ktorým je prikázanie veci jednému alebo viacerým spoluvlastníkom za primeranú náhradu. V rámci posudzovania účelného využitia veci možno okrem veľkosti podielov zohľadniť viaceré skutočnosti rozhodujúce pre rozhodnutie o tom, ktorému z účastníkov bude vec prikázaná do vlastníctva. Pre rozhodnutie súdu, komu nehnuteľnosť prikázať nie je absolútne rozhodujúca ani výška podielov, ani účelné využitie veci, ale ide o súhrn skutočností, ktoré sú v danej veci relevantné. Zákon zohľadňuje variabilitu a zložitosť možných situácií, a preto prenecháva riešenie na úvahe súdu. Otázka, komu bude vec prikázaná, závisí vždy na úvahe súdu. Dovolací súd by úvahy súdov mohol spochybníť len v prípade, že by boli zjavne neprimerané. Súd preto musí riadne odôvodniť, z akého dôvodu je kritérium, ktoré použil v danom prípade, rozhodujúce.

Dovolací súd v predmetnej veci dospel k záveru, že odvolací súd, ktorý sám doplnil dokazovanie, vzhľadom i na odstup času a zmenu pomerov, vychádzal správne zo zisteného skutkového stavu a jeho závery nie sú svojvoľné alebo arbitrárne, ale naopak v súlade s právnou úpravou, obsiahnutou v § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ustálenou súdnou judikatúrou (pozri R 19/1967, R 46/1991, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Cdo 95/1995 a iné). Správne odvolací súd prihliadol pri reálnej del'be k výške spoluvlastníckych podielov a za rozhodujúce považoval kritérium účelného využitia pozemkov pri reálnej del'be pozdĺžne. Keďže domovú nehnuteľnosť reálne deliť nemohol, správne pristúpil k prikázaniu domovej nehnuteľnosti do vlastníctva jedného z účastníkov (žalovaného), pri súčasne určenej cene, ktorú zaviazal ako finančnú náhradu, za podiel žalobcu, žalovaného zaplatiť žalobcovi. Obsah dovolanie žalovaného v tomto smere nemohol spochybníť správne závery odvolacieho súdu a ani dôvody jeho rozsudku, na ktoré i dovolací súd poukazuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že odvolací súd správne aplikoval citované zákonné ustanovenia. Záver odvolacieho súdu je v súlade s vykonaným dokazovaním a jeho právnym vyhodnotením.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že dovolaním vytýkané nesprávne právne posúdenie vecí odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) nie je dôvodné a keďže neboli zistené ani ďalšie dôvody uvedené v § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktoré by mali za následok nesprávnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia a ani vady konania uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol.

V dovolacom konaní žalovaný nebol úspešný a právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalobcovi (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd napriek tomu úspešnému účastníkovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodal návrh na ich náhradu (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. marca 2015

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová